neem ik het standpunt van de Ziekenfondsraad terzake.

Hieraanvolgend moge ik de aandacht van de Ziekenfondsraad vragen voor het belang van een goede voorlichting van de gebruikers van geneesmiddelen, zowel met het oog op de bevordering van het veilig en doelmatig gebruik van geneesmiddelen, als met het oog op de kostenbeheersing. In het nabije verleden zijn door de KNMP, met steun van mijn departement verschillende initiatieven op dit onderdeel genomen. Ook de industrie beweegt zich op dit terrein. Ik acht het wenselijk dat hier een samenhangend programma voor de middellange termijn wordt ontwikkeld, waarbij mede de ziekenfondsen en mijn departement zijn betrokken. Gaarne verneem ik of de ontwikkeling van een dergelijk programma in het kader van de Raad zou kunnen plaatsvinden.

Ik merk hierbij op dat uw adviezen in deze betrokken zullen worden in het onder voorzitterschap van het Ministerie van Economische Zaken lopende onderzoek naar de prijsvorming van geneesmiddelen (zie: Tweede Kamer, zitting 1978-1979, 15.300, nr. 7).

Het is noodzakelijk dat wordt gezien of naast de hierboven voorgestelde maatregelen nog andere stappen kunnen worden genomen, met name teneinde besparingen op korte termijn te bereiken. Daarbij denk ik aan een wijziging van de Beschikking farmaceutische hulp ziekenfondsverzekerden (*Stcrt.* 1967, 157),

welke ertoe strekt dat ziekenfondsverzekerden niet langer aanspraak kunnen maken op verstrekking van bepaalde geneesmiddelen, te weten de zogenaamde drogisterij-artikelen. Daartoe zou een limitatieve lijst kunnen worden opgesteld van farmaceutische bereidingen, die niet ten laste van de ziekenfondsverzekering worden verstrekt. Ik moge de Raad in dit verband in herinnering brengen, dat uwerzijds aan dit punt reeds aandacht is besteed. Ik doel hierbij op de brief van 6 januari 1977, SV/EMG 38380, waarin de Algemeen Secretaris op verzoek van mijn ambtsvoorganger technisch advies uitbracht naar aanleiding van een door hem destijds voorgestelde wijziging van de Beschikking farmaceutische hulp ziekenfondsverzekering. Hoewel ik mij ervan bewust ben dat het hierbij gaat om een maatregel welke slechts een betrekkelijk geringe besparing zal opleveren, meen ik dat invoering daarvan in het kader van een breed georiënteerd samenstel van maatregelen wellicht zinvol zou kunnen zijn. Gaarne verneem ik uw advies ook op dit punt.

Met grote belangstelling zie ik het antwoord van de Raad tegemoet.

Leidschendam, 16 maart 1979.

De Staatssecretaris van Volksgezondheid en Milieuhygiëne,
E. VEDER-SMIT

INGEZONDEN

Plaatsing van brieven in deze rubriek houdt niet in dat de redactie de daarin weergegeven zienswijze onderschrijft. De redactie behoudt zich het recht voor, ingezonden stukken te bekorten of te weigeren.

Storing (?) tijdens nachtdienst

Blijkens de terminologie gebezigd in de laatste, niet algemeen goedgekeurde, CAO voor de apothekersassistenten wordt de hulpverlening in apotheken gedurende de nachtelijke uren verricht door 'gestoorden', te honoreren per storing (sic). Dit doet denken aan de toestand beschreven in de 200 jaar oude komische opera *la Campanella*, waarin de minnaar van de apothekersbruid diens huwelijksnacht verstoort door in steeds wisselende vermomming met steeds nieuwe smoezen aan de nachtbel te komen hangen. Persoonlijk heb ik in de meer dan 1001 nachten dat ik voor hulpverlening beschikbaar was, aan postulanten die zich

voor storing excuseerden steeds geantwoord genoegdoening te ondervinden dat mijn dienstdoen niet zinloos was.

Is men niet bezig – in strijd met de wettelijke bepalingen – de diensten als abnormaal te beschouwen, terwijl juist het gesloten zijn het abnormale geval is, waartoe toestemming van overheidswege nodig is? Hiermede contingent het bijgeloof, dat men verplicht is in de nachtdienst klakkeloos op elke – hoe onredelijke ook – aanvraag af te leveren. Het woord 'storing' moet vervallen uit de CAO als strijdig met de kwaliteit van het arbeidsethos.

Bloemendaal, maart 1979.

G. J. LOGGER